

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Dragi gospod Doropoljski!

Najprej Vam moram povedati, da ne znam dobro slovensko. Hodim na Dunaju v šolo in se učimo le nemško. Ker se pa hočem naučiti dobro slovensko, bom pridno čitala „Zvonček“, ki ga dobivam od svoje tete gde Stekarjeve.

Najljubše mi je risanje.

Bila sem že v Novem mestu, v Ljubljani, na Smarini gori in na Dobravi. Moja sestra Ela je bila samo v Novem mestu in v Ljubljani. Ona je mlajša od mene.

Pri teti se učim klavirja.

Počitnice se jako veselim.

Mnogo pozdravov Vam pošilja

Štefi Kunavarjeva.

Odgovor:

Ljuba Štefi!

To Te bodo zavidale mnoge čitateljice „Zvončka“, češ, tako majhna, pa je že na Dunaju! „Ali je že videla cesarja?“ se bodo izpraševale, „in pa ministre in generale?“ — To jim povej sama! — Mene posebno veseli, da se hočeš dobro priučiti slovenščini. Le skrbno prebiraj „Zvonček“! Pa zahvali svojo dobro teto, ki Ti ga daje. — Lep je Dunaj, kaj ne? Toda še lepša je naša slovenska domovina. Le pridi o počitnicah sem dol k nam, da se naužiš prirodnih krasot slovenske zemlje! Kadar se vrneš zopet na Dunaj, pa si zaigraj na klavirju „Po jezeru“ ali kako drugo domačo popevko, da se Ti poživijo spomin na slovensko domovino!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Bral sem v „Zvončku“, da se radi razgovarjate z otroki. Torej bi se jaz tudi rad pridružil. Najprvo bom pisal, da sem Frančišek Klun, učenec IV. razreda v Ljubljani. Izpričevalo sem imel dobro. Najrajši bi postal uradnik. Predragi gospod, prosil bi Vas za svet. Moje mnenje je, da bi šel iz IV. razreda v realko.

Prosim, ako bi mi odgovorili v prihodnji številki „Zvončka“.

Frančišek Klun.

Predragi gospod, vprašati sem Vas pozabil, če pridete v Ljubljano; kdaj pridete, rad bi Vas poznal.

Odgovor:

Dragi France!

Ali v V. razred ali v realko? To je tako: Ako si dovolj star in imaš toliko znanosti, da napraviš lahko sprejemni izpit, potem pojdi v realko. V realko hodi vse premalo slovenskih dečkov. Postaneš lahko inženir, arhitekt, profesor, oficir itd. Samo pazi, da boš vedno dobival dobra izpričevala, pa boš kmalu to, kar želiš biti! Ali pridem v Ljubljano? Gotovo! Tudi meni je treba razvedrila. Kdaj pa pridem, danes še ne vem. Morda se kdaj srečava na Martinovi cesti, kjer stanuješ. Morebiti Ti kdo pove: Glej, ta je! — Tedaj me kar potegni za rokav, pa se bova kaj pomenila!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Vem, da je tudi za moje pisemce kaj prostora v Vašem kotičku. Zato Vam pišem to-le pisemce. Hodim v III. razred na c. kr. vadnici, kjer se učim: verouka, slovenščine, nemščine, zemljepisja, prirodopisja, pisanja, ročnega dela, petja itd. Jako rada berem tudi „Zvonček“, posebno pa Vaš kotiček.

Vam vdana

Anica Levčeva.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Jej, kako boš še učena, če se boš vedno in vztrajno učila toliko lepih reči! Gotovo imaš tudi dobro učiteljico, ki Ti ume zbuja veselje do učenja in dela. Le ravnaj se v vsem po tem, kar čuješ lepega v šoli in doma! Veseli me, da rada prebiraš „Zvonček“. Saj je pisan za otroke, in če ga ti radi prebirajo, je to znamenje, da jim prija, da torej izpolnjuje svojo nalogo. Pa se še kdaj spomni mojega kotička!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz zlagam pesemce. Ko sem se tako močno veselila na božične počitnice, sem zložila to-le pesemco:

Na počitnice!

Zunaj snežec pada,
v srcu vstaja nada.
Prišel je čas veselja,
ko slovo bomo vzeli
od knjig in pa učenja
ter enakomernega življenja.

Počitnice so tu,
mi pravimo: „Juhu!“

Smo pridno se učili,
starše razveselili.
Zdaj gremo po plačilo,
ki čaka nas obilo.

Ker pa ne vem, kako boste ocenili mojo
pesemco, prosim, da tudi meni kaj napišete
v ta-le kotiček.

Lepo Vas pozdravlja

Anica Pirčeva, učenka.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Pesemce zлагаš! To ni karsibodi! No,
malo šepava je res ta-le pesemca, pa je že
nekaj za našo Anico! Pa tudi risati znaš. Po-
slala si mi podobo: Solnce vzhaja, zajček nosi
v košku pirhe, deklica stoji med cveticami in
si jih trga. Jako lepo! Samo tisti zajček s
pirhi je nemško blago. Le vprašaj doma!
Pesmi zлагаš in risati znaš. Glej, da boš še
kdaj imenitna pesnica in slikarica. Tebi in
vsem domačim lep pozdrav!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ker sem tudi jaz naročnica Vašega cenje-
nega lista, sem tako prosta, da Vam tudi jaz
pišem.

Sedaj sem nekaj dni bolna, ne hodim v
šolo ter od dolgega časa ne vem, kaj bi delala.

Kako je kaj v Vašem kotičku? Prosim,
pridite poleti kaj k nam in videli boste, kako
je kaj tukaj. Jaz in moji prijateljci Mici in
Sanda Vam bomo zapele lepo pesemco.

V pričakovanju, da gotovo pridete, osta-
jam s spoštovanjem

Mici Tomšičeva.

Odgovor:

Bolna si! Pa menda ne hudo, vsaj toliko
ne, da ne bi mogla preganjati dolgega časa
z lepo knjigo! Le poizkusi! Kako je kaj v
mojem kotičku? Polno lepega življenja je v
njem. Prihaja toliko pisem, da ne morem vseh
sproti priobčevati, ker mi zmeraj zmanjkuje
prostora. Zato moram vedno prositi potrpe-
ljenja. — Lepa hvala za prijazno povabilo!
Ako me nanese pot v Ilirsko Bistrico, Te go-
tovo obiščem. Rad bi slišal peti Tebe in Tvoji
prijateljci. Kjer je čuti lepo petje, tam so tudi
dobri ljudje. Prosi doma, naj ti kupijo „Na-
rodne pesmi“, ki jih je šolski mladini zbral
g. Janko Žirovnik. Potem šele boš pela, da
se bo čulo daleč okrog. Lepe pesmi glas sega
v deveto vas.

*

Predragi gospod!

Prosim, predragi gospod, povejte mi, kako
Vam je ime? Dovoljite, da Vam smem tudi
jaz pisati.

Dovoljite, da Vas poleti pridem obiskat,
da mi boste pokazali rudokope v Idriji.

Tudi jaz sem se že po morju vozil, ko
sem šel iz Trsta v Grado.

Z Bogom, gospod Doropoljski!

Pozdravlja Vas

Lojzek Lilleg,

učenec III. razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Dragi Lojzek!

Kako mi je ime? Ti radovednež! Doro-
poljski, ali ne? Pa to je vseeno, samo da
Te imam rad, pa je dobro! Ali si zadovoljen
s tem? Po morju si se vozil! To je velika
voda, ha? V Gradežu si se kopal, potem si
se pa vrnil v Ljubljano zdrav in vesel? Le
pridi v Idrijo! Jaz sicer nimam rič pravice
do rudnika, pa bomo že kako poskrbeli, da
si ga ogledaš. V ta namen se moraš zglasti
pri rudniškem ravnateljstvu, da Te spuste
globoko pod zemljo, kjer boš videl čisto
drugačen svet. Toda priti moraš v spremstvu
svojega očeta.

*

Dragi gospod!

Zadnjič sem čitala „Zvonček“ in mi je
jako ugajal. Spoznala sem, da ste velik pri-
jatelj otrok, posebno učenk. Sklenila sem, da
Vam tudi jaz pišem. V Ljubljani hodim v
šolo in se učim prav dobro, le pišem slabo.
Časih sem tudi nemirna, zakaj ne dá mi
žilica, da bi mirovala, zato me tudi gospodična
učiteljica nima rada, toda jaz jo imam vseeno
rada. Največje veselje imam do risanja in
zgodbine, zakaj moj oče je bil tudi zgodo-
vinar in starinoslovec. Žal, da mi je že umrl.
Imam še dve sestri in mater.

Prosim, blagovolite mi v drugi številki
„Zvončka“ označiti slovniške napake.

Srčen pozdrav od Adele in Zanele.

S spoštovanjem

Miroslava.

Odgovor:

Ljuba Miroslava!

Zakaj pa si nemirna! Potiplji se malo za
tisto žilico, ki je kriva, da Te nima Tvoja
učiteljica rada. Kadar prihajaš nemirna, se
spomni, da utegneš užaliti svojo dobro učitel-
jico, in takoj Te mine nemirnost. Le po-
izkusi in gotovo se prepričaš, da trdim prav.
— Risanje blaži okus in zbujajo čustvo do
lepega, zgodovina pa je najboljša učiteljica.
V obojem se vadi z vso vnemo, vendar pazi,
da ne zanemariš drugih predmetov! Slov-
niške napake sem kar popravil. Primerjaj
svoje pismo s tem, ki je natisnjeno! Iz tega
spoznaš, kaj je pravilno in kako ne smeš
pisati.

